

ဝိလိတာရာ

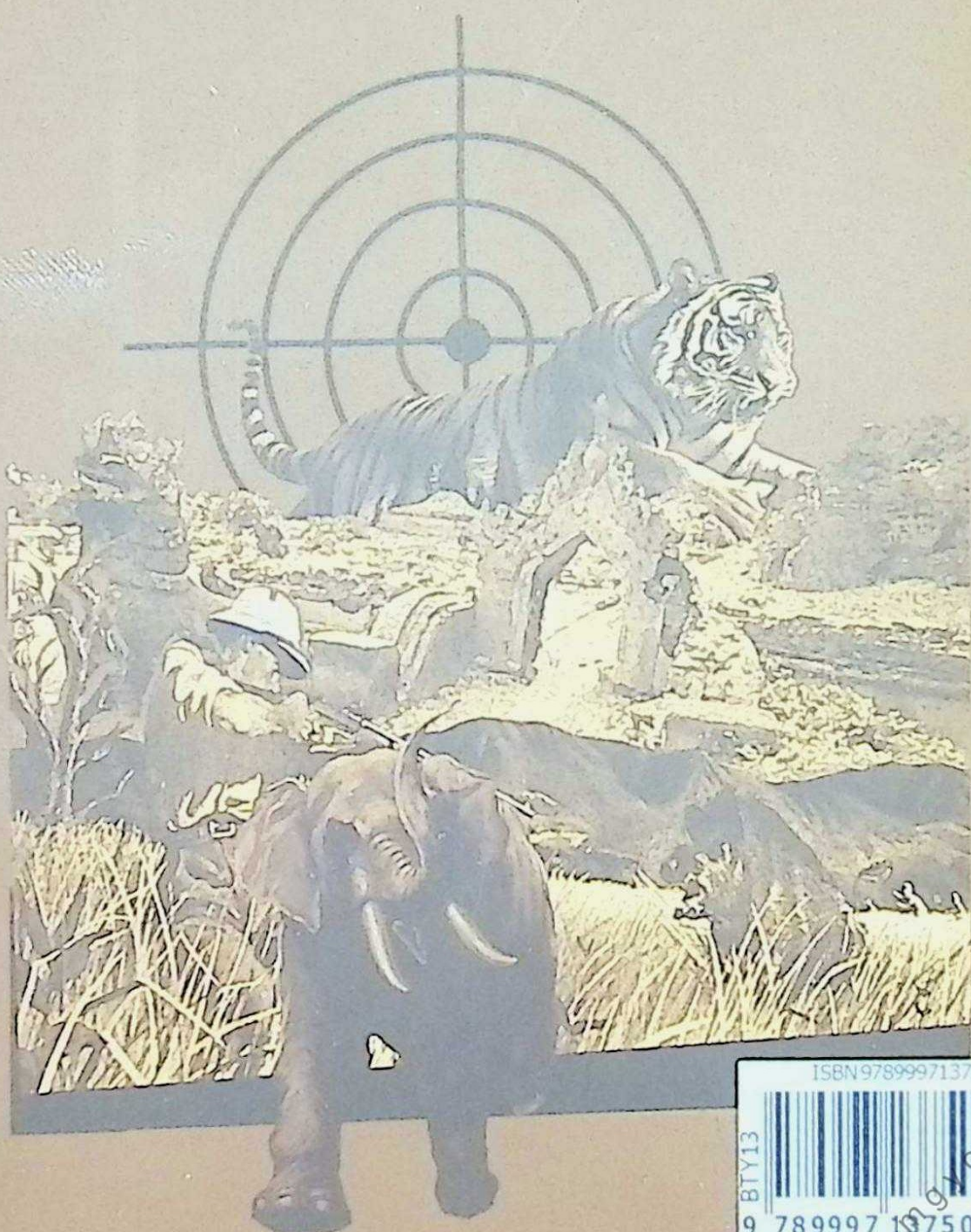
(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

ကျည်ဆန်နှင့်ပစ်ကွင်း

မှတိုးမှတ်တမ်းများ

ဟောဒိ ကျောက်လှေကားကြီးဟာ
 ပျူမြို့တော်ရဲ့ နယ်နိမိတ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပျူမြို့တော်ထဲ
 ရောက်လာတဲ့လူတွေဟာ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်မှစ၍
 အားလုံး ဆင်ခြင်ကြပါတယ်။ အကြမ်းပတမ်း မပြောကြပါဘူး။
 ပြီးတော့ သူတို့နယ်မြေထဲက
 အထိတရနေရာတွေကို မပျက်ဆီးကြရပါဘူး။
 သူတို့နယ်ပိုင်ရှင်များဆီက ခွင့်မပန်ကြားဘဲ
 ကျောက်ခဲတစ်လုံးမှပင် မယူကြရပါဘူး။

ISBN 9789997137500

BTY13
 9 789997 137500
 MMK 6,000.00

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □

ကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ကွင်း

(မုဆိုးမှတ်တမ်းများ)

ဗိုလ်တာရာ

(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

စာတိယအကြိမ် ၂၀၂၅

ကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ကွင်း၊ ဝိုင်းတာရာ(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

မျက်နှာပုံးအပြင်အဆင်- စဒဲလား

စာမျက်နှာ ၁၃၃ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၆၊ ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ် နှစ်ပုဒ်တွဲမှု

[ပထမအကြိမ်- ၁၉၆၃၊ ပလင်စတားစာပေ]

ပန်းချီဦးစန်းလွင်၏
လက်ရာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော
၁၉၆၃၊ ပထမအကြိမ်ထုတ် မျက်နှာပုံ

အတိတ်နှင့် အနာဂတ်

တချက်ချက်နှင့် နာရီ၏ စက်သံများသည် မှန်မှန်ပေါ်ထွက်နေတော့၏။ ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းများနှင့် စာကြည့်ခန်းတို့ တွဲလျက်သားမှ အခန်းတွင်း အခြေအနေများ၊ ပစ္စည်းများ နံရံတစ်လျှောက်၌ အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားသော ကျားရေ၊ သစ်ဆင်ရေ၊ ဝက်ဝံရေများသည် သာမန်လူများအဖို့ မြင်ရရုံ၊ တွေ့လိုက်ရရုံဖြင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်စေသည့် ကျားခေါင်းကြီး၊ သစ်ဆင်ခေါင်း၊ ဝက်ဝံခေါင်း၊ ဧရာမပြောင်ကြီးများ၊ ဆင်ခေါင်းများ၊ အစုံလိုက် ထောင်ထားသော ဆင်စွယ်ဖွေးဖွေးကြီးများ၊ မိကျောင်းခေါင်းများ၊ စိုင့်ချိုများ စသည့် မုဆိုးတစ်ယောက်၏ သက်သေခံ ထောက်ခံချက်များသာ ဖြစ်ပေ၏။

ပရဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝယ်ခြမ်းလိုသူများအတွက် အသင့်ရောင်းချနိုင်ရန် သစ်မြစ်အမျိုးမျိုး၊ သစ်ခေါက်အမျိုးမျိုး၊ သစ်သီးခြောက် အမျိုးမျိုး၊ သူ့နေရာနှင့်သူ နာမည်ကလေးတွေ ဆေးမြစ်၊ ဆေးပင်အမည်တွေနှင့် ကွက်လပ်မကျန် ချိတ်ဆွဲထားသလို ကျွန်တော်၏ သေနတ်စင်များ အနီး အိပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတို့၌ ဖော်ပြပါ မုဆိုးလက်ရာများကို

တွေ့နိုင်ပေ၏။

မုဆိုးလုပ်ငန်းနှင့် ဆန့်ကျင်သူ၊ မနှစ်သက်သူများက ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင်းမှ မုဆိုးနှင့် သားကောင်ကြီးများ၏ တိုက်ပွဲကြီးများ နိဂုံးချုပ်မှ အသက်နှင့် ပေးအပ်ယူခဲ့ရသော ဖော်ပြပါ မုဆိုးထောက်ခံချက်များ၊ ပစ္စည်းများကို မနှစ်မြို့သည့် မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ရင်း ကျက်သရေမရှိဟု ပြောခဲ့သူများက ပြောခဲ့ပေ၏။ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးသည် ဖော်ပြပါ ကျွန်တော်၏ အခန်းပြုပြင် ဆင်ယင်မှုကို ကန့်ကွက်သူများအနက် ဆန်းသော အကြောင်းအရာများလည်း ရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးကမူ သားကောင်အရေခွံများ၊ သားကောင်ဦးခေါင်းများ၊ လူသားစား ကျားကြီးများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာပစ္စည်းများကို သူ အချိန်ရတိုင်း ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်အား အင်မတန် ဂုဏ်ယူသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်ကာ...

“ငါ့သား ခြောက်ယောက်ထဲမှာ လူကလေးဟာ အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံး၊ ငါ့စိတ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း အတူဆုံးကွ”

ဟူ၍ ဂုဏ်ယူချီးမြှင့်ကာ ကြွေးကြော်လိုက်ပါ၏။ သူနှင့် အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူကြီးလူကောင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ လာတိုင်း ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ တမင်တကာ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်တော်၏ အချစ်တော် သေနတ်များ၊ တောလိုက်ပစ္စည်းများမှစ၍ နံရံတစ်လျှောက်၌ အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် ကွက်လပ်မကျန်ခမန်း ပြည့်ကျပ်နေသည့် သားကောင်ကြီးငယ်များ၏ ခေါင်းများ၊ ချိုများ၊ အရေများ၊ အစွယ်များတို့ကို သူမှတ်မိသလောက် ရာဇဝင်ပိုင်းနှင့်ချီကာ ပြောကြားလျက် သူ၏ စစ်သားတစ်ပိုင်း၊ မုဆိုးတစ်ပိုင်းဖြစ်သော သားအတွက် အလွန်တရာ ကျေနပ်နေမိသည်။ မေမေက တစ်မျိုး၊ ဖေဖေက တစ်လမ်း

ဖြစ်မနေပါသလော။ အကြောင်းအကျိုးနှစ်ရပ်၊ အယူအဆ၊ နှစ်လမ်း စသည့် အမြင်များ၊ အကြောင်းများ၏ ဖန်တီးချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ လူတိုင်း၌ ကျွန်တော်၏နည်းတူ နက်နဲသော အတွေးအခေါ်ကလေးများ ဝင်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးအခေါ်များကား အတိတ်၊ အနာဂတ်ကာလများအကြောင်း အမှီသဟဲပြုကာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော လောကကြီး၏ မြင်မြင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ ပြောင်းလွဲမှုပေတည်း။ ကြမ်းတမ်းသော စစ်သားနှင့် မုဆိုးတစ်ပိုင်း လူတန်းစားက ဤသို့နက်နဲ၍ အလိမ္မာဆန်သော အတွေးအခေါ်များ ရှိလာရမည်လားဟု စာဖတ်ပရိသတ်များက ဝေဖန်အပြစ်တင်ချင်လာကြပေလိမ့်မည်။ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဝန်ခံရာတွင် စစ်တိုက်ခြင်း၊ အမဲပစ်ခြင်းဝါသနာကို ကျွန်တော်သည် အချိန်ရတိုင်း လက်ခံ၏။ နက်နဲသော စဉ်းစားမှုများ၊ အတွေးအခေါ်များကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်တော်သည် နက်နဲစွာ စဉ်းစားနှစ်သက်လေ့ရှိ၏။

ဥပမာတစ်ခု လက်ငင်းပေးရလျှင် အတိတ်အခြေအနေ သရုပ်ဖော်ပြရလျှင် ကျွန်တော်၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့သော လူပျိုအိပ်ဆောင် ခေါ် ကျွန်တော်၊ ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးပု၊ ဦးဘိုးရဲ၊ ဟပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်း၊ တပ်ကြပ်မောင်ပု၊ မောင်နု၊ ရဲဘော်ကျော်လှိုင် အစရှိသည်တို့၏ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာလေရာ 'မုဆိုးရိပ်သာခန်းမ' ၌ ကဗျာမဆန်၊ ကာရန်လွတ်သော အကြမ်းဘဝကို ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဖော်နေစေသော ဖော်ပြပါ သေနတ်အမျိုးမျိုး၊ ဒူးလေး၊ နာဂတို့၏ ဒိုင်းလွှား၊ လှံရှည်များ၊ ချင်းအမျိုးသားတို့၏ လင်းလေးများ၊ ကချင်အမျိုးသားတို့၏ နာမည်ကျော် ဓားရှည်များ၊ ခဝါအိတို့အနွယ် နေနတ်မျိုးနွယ်တို့၏ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းမှ ဟန်ရေးပြခဲ့သော ဘူရီဒို ဂျပန်ဓားရှည်များ စသည့် လက်နက်မျိုးစုံဖြင့်

သေနတ်စင်များအနီး ဓားစင်၊ လှံချိတ်စရာခုံများ၌ ပိုင်နိုင်စွာ လက်နက်ရေး ပြခဲ့၏။ ဗီရိုကြီးများ၊ အာမခံသံမဏိသေတ္တာကလေးများကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လှစ်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် သားကောင်ကြီးများအတွက် အထူးစပယ်ရှယ် မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် ရိုင်ဖယ်ကြီးများမှ ကျည်ဆန်များ၊ သုံးလက်မ .၁၂ ဗို့ ကျည်ဆန်များ၊ ညကြည့်ဓာတ်မီးများ၊ ကျည်စလွယ် သားရေ အိတ်များ၊ တောလိုက်ဓားမြှောင်များနှင့် .၃၈ ဗို့ စပယ်ရှယ် ခြောက်လုံးပြူး၊ ကိုးမီလီမီတာ ပစ္စည်းသေနတ်များ၊ .၄၅ ဗို့ ခြောက်လုံးပြူးကြီးများ တခမ်းတနား ဂုဏ်ပုဒ်များလို ဝင့်ကြွားကာ ရုတ်တရက် ဗီရိုတံခါးဖွင့် ကြည့်သူများကို နှုတ်ဆက်ဦးကြို ပြုလိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ အခန်းနံရံများ တစ်လျှောက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကျားရေ၊ သစ်ဆင်ရေ၊ ဝက်ဝံရေ၊ ကြောင်ပျောက်ရေ၊ ကျားမင်းရေများက လှပစွာ အကွက်ဖော် အရောင် တဖိတ်ဖိတ်ဟပ်ရင်း အသီးသီး နေရာယူလျက် တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အခန်းထောင့်တိုင်များ၊ ခိုင်ခံ့သော အခန်းတွင်း နေရာများ၌ကား နက်မှောင်သော အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ပြောင်ချိုကြီးများ၊ စိုင့်ချိုကြီးများ၊ ဆင်ခေါင်းပိုင်းများနှင့် အဖိုးတန်ဆုံး ကြံ့ချိုကြီးများ နှင့် ခေါင်းပိုင်းကြီးများက ကိုယ်ပိုင်ပြတိုက်တစ်ခုသဖွယ် ဖန်တီးစေပါသည်။

စာရေးစားပွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီး၏ ဝဲယာဘက်၌တစ်မျိုး၊ စာအုပ်စင်များ၏ တစ်ခုခြားစီတို့၌ ဧရာမ ဆင်စွယ်ကြီးများကိုလည်း အခန်းပိုင်ရှင်၏ ဘဝအခြေမှန်ကို အပြီးသား ဝန်ခံထုတ်ဖော်နေပါတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌လည်း ကျွန်တော့်အား ရဲဘော်ရဲဘက်၊ သေဖော်သေဖက်ဟူသော စကားလုံးများရှေ့မှ တပ်ကာ၊ ခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာများပြကာ ကျွန်တော်ချွေး၊ သွေး၊ စိတ်ဓာတ်တို့နှင့် အချိန်ကုန်လူပန်းခံကာ အသက်နှင့်

အမျိုးသမီးများစိနှင့်လည်းကောင်း၊ သူမ၏ အထက်တန်းကျောင်း၌
 ခြောက်လပတ် အိမ်တွင်းပြင်ဆင်မှု ပညာရပ်များအရလည်းကောင်း
 ခေတ်နှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ မြင်နေသော ခဝါအိ၏ ရှုခင်းများမှ ရယူ
 ပေါ်ထွက်ခဲ့သည့် အမြင်ကျယ်မှု အခြေခံများအရ ကျွန်တော်၏ မုဆိုး
 ရိပ်သာကို တစ်နေ့ (သို့မဟုတ်) ၂၄ နာရီအတွင်း မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို
 ပြောင်းလွဲပစ်လိုက်ပေ၏။ ဤကား အနာဂတ်ကာလ၏ အပြေးအလွှား
 တည်း။

ကျွန်တော့်အဖို့ ယောက်ျားများစိ၊ ယောက်ျားရှုထောင့်မှ
 ကျွန်တော့်ဇနီး ခဝါအိ ပြုပြင်လုပ်ကိုင်နေပုံကိုကြည့်ကာ ပြောင်းလဲနေ
 သော မုဆိုးရိပ်သာ၏ မြင်ကွင်းများကို ကောင်း၊ မကောင်း ရုတ်တရက်
 မှတ်ချက်ချမရေးသေးဘဲ ဝေဖန်လေ့လာနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ
 ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရာဇဝင်ကြောင်းနှင့် လက်ရာများကို ပြောင်
 ပြောင်ကြီး သစ္စာဖောက်လိုက်သော အသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်
 လာပါတော့၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ခုမှ ပန်းပင်ကလေးတွေ၊ သစ်ခွံပန်းကလေးတွေ
 ကြားကညှပ်ပြီး အနိမ့်အမြင့်ထည့်ပေးတာ အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းပြီး
 မျက်စိပသာဒရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့တာ အခြောက်တိုက် သဘောမျိုး
 ကျနေခဲ့တာဗျ”

ဤအသံရှင်ကားမည်သူနည်း... အခြားသူဟုတ်ရိုးလား၊ ဦးဘိုးဟန်
 (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော့်ဘက်မှ ခဝါအိဘက်တော်သားဘဝသို့ နာရီပိုင်း
 အတွင်း ခြေခုန်ကူးပြောင်းသွားသော မုဆိုးကျော်ကြီးသာ ဖြစ်ပေ၏။
 ကျွန်တော့်အဖို့ ဤသို့လွယ်ကူစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် အတော်အောင့်
 သွား၏။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ချက် ခဝါအိအလစ်တွင်
 စိုက်၍ အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့်ကြည့်လိုက်၊ သတိပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင်

သားရဲတိရစ္ဆာန်များအပေါ်၌ အလွန်တရာ အကင်းပါးသလောက် လူရေး လူရာ၌ နည်းနည်းကလေးမျှ အကင်းပါးပုံ မရသော ကျွန်တော်၏ အချစ် တော် မုဆိုးကြီး ဦးဘိုးဟန်က ဆက်လက်၍-

“ကျုပ်တို့လူသိုက်တွေ နေတဲ့အိမ်လည်း ကျုပ်တူမကြီး ရောက် လာမှ အိမ်ထောင်သိမ်းတာက အစပြုပြီး နေရေးထိုင်ရေးတွေ အဆင်ပြေ တော့တယ်” ကွန့်လိုက်ပြန်၏။

ဤတွင် ခဝါအိမ်သည် ကျွန်တော့်အား...

“ဦးကြီးဟန်က ဘာတွေပြောနေသလဲ”

ဟူ၍ ဂျပန်ဘာသာနှင့်လှမ်း၍ မေးလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် မယုတ်မလွန်သဘောဖြင့်...

“ခဝါအိ ခုလို အခန်းကို ပြုပြင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်နေတာ ပြောတာပါ”

ဖြေလိုက်သည်တွင် ခဝါအိသည် သစ်ခွပင်တစ်ပင်ကို ပြောင် ခေါင်းကြီး၏ အနီး၌ကပ်၍ ကြေးနန်းကြိုးသေးသေးနှင့်ဆွဲကာ တပ်ဆင် နေရာမှ ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်လာအောင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း အပြုံး ကလေးနှင့် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူမသည် သူမ၏ လပေါင်းများစွာက တောင့်တကြံစည်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏အိမ်သူသက်ထားအဖြစ် ကျွန်တော် ၏အပါးမှ တစ်ဖဝါး မခွာတမ်း ပြုစုကမ်းလှမ်းလိုသော ဆုလာဘ်ကို ယခုဘဝမှပင် စိတ်ချလက်ချ ပြုစုယုယနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေရာမှ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်အဖြစ်နှင့် လင်မုဆိုး မယားဆရာဝန် ဆိုသည့်အတိုင်း သားကောင်များ၊ အရေများ၊ ခေါင်းများကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ဆေးရည်စိမ်ခြင်း၊ ပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် သူမ၏ဘဝကို ပျော်မြူးနေရှာပါသည်။ ဤကား အနာဂတ်ကာလမှ ကြိုကြိုက်ရသော ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အတိတ်က သူမနှင့် ကျွန်တော် ဆေးခဲရသည်ကြောင့် ဆွေးနယ်ချဲ့ရင်း၊ လွမ်းခြင်းဒုက္ခမှန်သမျှကို စစ်သားလုပ်ငန်းများ၊ မုဆိုးလုပ်ငန်းများဖြင့် ဖြေဆည်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ပြန်လှန်၍ သတိရမိတိုင်း ခဝါအိသက်မှူး ယခုတစ်ဖန် နေရာရွှေ့ကာ ချိတ်တပ်နေသော ကျားခေါင်းကြီးသုံးခေါင်းအနက် ပထမကျားခေါင်းမှ အစပြုကာ သက်သေခံ အမှတ်အသားအဖြစ်နှင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကို သတိတရရ ဖြစ်နေမိပါတော့၏။

ခြေတံရှည်ရှည် စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ အစီအရီတင်ထားသော မြေဆေးအိုးများ သို့မဟုတ် ပျူလူမျိုးတို့၏ ဆေးတံအိုးများ၊ ကြေးလင်ပန်းသုံးချပ်၊ မြေအိုးတစ်လုံးတို့ကလည်း ခဝါအိနှင့် ကျွန်တော် ကိန္နရာချောင်းခြားပြီး ဇာတ်လမ်းခင်းခဲ့ရစဉ် ကြားကာလမှ စိတ်လေလေ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ဖြစ်နေစဉ်တွင် ကျွန်တော် ရောက်ရှိခဲ့သည့် ပျူမြို့တော်ဟောင်းဒေသဆီသို့ ခရီးထွက်ရင်း၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ရှာမှီးရင်း အမဲသားကောင်ကြီးများကို ပစ်ခတ်ခဲ့ရသည့် အတိတ်စွန့်စားခန်းတွေ ပြန်လည်ကာ တရေးရေးပေါ်ထွက် ထင်မြင်လာပြန်တော့၏။ ထို့နောက် အခန်း၏ အထွတ်အထိပ် ရှေ့မျက်နှာပေါ်၌ ခုံညားသော ရွှေတဝင်းဝင်းနှင့် ကျောက်တောင်ပေါ်၌ သီတင်းသုံး စံပယ်နေသော အလွန်တရာ ဖြူစင်နုထွတ်သလောက် များစွာ ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ကျောက်ဖြူရုပ်ပွားတော် ဉာဏ်တော် တစ်တောင့်တစ်ထွာခန့် တစ်ဆူကိုပါ ဖူးမြော်မိပြန်ပါသည်။ ဤရုပ်ပွားတော်အရှင်မြတ်ကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့သော တောင်နီလာ (သို့မဟုတ်) တောင်ဖီလာ၊ တောင်ဟီညာ၊ တောင်ပြည်ရွာ၊ ငါးမည်ရ ပျူမြို့တော်ဟောင်းမှပင် တကူးတက ကုန်းတစ်တန်၊ ရေတစ်တန်နှင့် ပင့်ဆောင်ခဲ့ရသော ထူးခြားလှသော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ရုပ်ပွားတော်၏ ထူးခြားချက်မှာ ရုပ်တော်မူပုံဖြစ်၍ ခေါင်း၌

မကိုဋ်ရှည်ကို ဆောင်းထားပြီး ဗျာဒိတ်ပေးပုံဖြစ်၍ ညာလက်မှ ရှေ့တည့် တည့် ဆန့်တန်းကာ ဗျာဒိတ်ပေးနေသော ပုံတော်မှာ သပ္ပာယ်လှပါပေ၏။

ပျူမြို့တော်ဟောင်း၌ အမှန်အတိုင်း တွေ့ရပုံတွေကို ဖော်ပြရလျှင် ပျူအရိုးဟောင်းများ၊ ပျူသင်္ချိုင်းများနှင့် ပျူတို့ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး သင်္ချိုင်းဂူများအတွင်းမှ ရွှေ၊ ငွေ ပစ္စည်းများကို တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်မသန်၍ ဖော်ပြပါ တွေ့ရှိရသည့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက် သံပတ္တမြားတို့ကို တစ်ရွေးသားမျှ မယူခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ကြသော လမ်းပြ ကရင်အမျိုးသားများက ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရှိသည့် ပစ္စည်းများ၊ ရွှေ၊ ငွေများ မယူလာသည်မှာ ကောင်းကြောင်း၊ ကျိန်စာဆိုထားသော နေရာမျိုးဖြစ်ပြီး ပျူတို့၏ ဝိညာဉ်ဟောင်းများက အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်နေသောကြောင့် အကယ်၍ သူတို့၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာယူလာခဲ့မိသော် ဆိုထားသော ကျိန်စာသင့်၍ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ ဘေးအမျိုးမျိုး ကျရောက်လေ့ရှိကြောင်းကို အတိအလင်း ပြောကြားကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျိန်စာကို လုံးဝမယုံခဲ့ကြပေ။ ကျွန်တော်သည် လူတစ်မျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှု ရှေးဟောင်းပညာရပ်များကို မပျက်စီးစေလိုသောကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ တောင်နီလာဒေသမှ ပျူမြို့တော်ကို မြေပုံ အတိအကျမှတ်သား၍ နောင်လာနောက်သားတို့အတွက် ရာဇဝင် သုတေသနဌာနတစ်ခုအဖြစ် မှတ်သားစောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

ကြီးမားသော အစွယ်ကြီးလေးချောင်း ဖွေးဖွေးကြီးများနှင့်တကွ အစွယ်တက်များ၊ သန်မာသော မေးရိုးကြီးဖြင့်ပြီးသည့် ကျားခေါင်းကြီး သုံးခေါင်းကိုလည်း ပြန်လည်၍ ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုမိပါသည်။

မျက်လုံးကြီးတွေ ဝင်းဝင်းကြီးတွေ ထွက်ပေါ်ရာနေရာတစ်ဝိုက်၌ ဟက်တက်ကြီး အခွက်ကြီးများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တိုသော နှာခေါင်း ရိုးနှင့် ဝိုင်းနေသော ခေါင်းရိုးကြီးများဖွေးဖွေးအဖြစ် ကျားကြီးသုံးကောင်

၏ အတိတ်တွေကို ပြန်လည်သတိရမိပါသည်။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့ နှစ်ယောက်သား နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်တစ်လက်စီနှင့် ကျောချင်းကပ်ကာ တစ်ချက်-တစ်ချက် မိုးသားမိုးငွေ့ မကုန်သေးသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နှင့် ပေါ်ထွက်လာသော လျှပ်ရောင်များအောက်မှ တွေ့မြင်လိုက် ရသည့် တောတောင်ချုံပုတ်၊ ချောင်းကမ်း အခြေအနေများကို အကဲခတ် ကာ ကျွန်တော်တို့အနီး၌ တဖြည်းဖြည်းချင်း အမှောင်နှင့် ချုံများကို ခိုကပ်ရင်း ချီတက်လာကြသည့် ကျားဆိုးကြီးများ၏ ထိုးစစ်ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း မျက်စိထက် နားနှစ်ဖက်ကို ပိုမိုအသုံးပြုလျက် ရင်ဆိုင်တိုက် ပွဲများအဖြစ်နှင့် အောင်ပွဲရယူခဲ့ရပုံတွေကို တစ်မိမိမိ ပြန်လည်သတိရမိ လေသည်။

ခဝါအိ ဂရုတစိုက် ကိုင်တွယ်ကာ ကြည့်နေသော ကျားခေါင်း ကြီး၏ နှာခေါင်းရင်း (သို့မဟုတ်) မျက်စိပေါက်နှစ်လုံးအောက်မှ ဖြတ် ၍ ပွင့်သွားသော ဒင်္ဂါးဝိုင်းခန့် .၅၀၀ ဗို့ ကျည်ဆန်ကြီး တစ်ချက်သည် လည်းကောင်း၊ အောက်အစွယ်တစ်ချောင်း အရင်းမှဖြတ်ကာ ပဲ့ထွက် သွားသော နောက်ကျားခေါင်းတစ်လုံး၏ အဖြစ်အပျက်သည်လည်း ကောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျားခေါင်းကြီး၌ အပြစ်အနာကင်းနေသော်လည်း ၎င်းကျားကြီးပစ်ခတ်ရာ၌ ကျည်ဆန်လေးတောင့်ကုန်အောင် ဦးဘိုးဟန် နှင့် ကျွန်တော်တို့က မရပ်မနား ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် လက်ပြင်၊ လည်တိုင်ရိုး၊ ခါးဆစ် စသည့် နေရာကောင်းတွေတွင် စုပြုံ၍ မှန်ခဲခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့သည် ပျူမြို့တော်ဇာတ်ကြောင်းအဖြစ်ကို ပြန်လည်ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောက် ရာဟုထောင့်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ချိုအကွေးလိုက် ၄၈ လက်မ အရှည်ရှိသည့် ပြောင်ထီးခေါင်းကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းသည်

ကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ကွင်း

တစ်ဖုံ၊ သူနှင့် မနီးမဝေး၌ ခဝါအိ၏ ပန်းနွယ်ပင်များအကြား တင့်တယ်
 စွာ ချိတ်ဆွဲထားသော လက်မ ၄၅ လက်မရှိ ပြောင်ခေါင်းတစ်ခေါင်း၏
 ရာဇဝင်တွေကလည်း ဖော်ပြရန် ရှိနေပေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ခဝါအိသက်
 များ၏ ခြယ်လှယ်ရာတစ်ဝက်၊ မှန်နှင့် တွဲထားသော မှန်ဗီရို၏ ဘယ်ညာ
 တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရှည် လေးပေ ခြောက်လက်မရှိ တစ်ချောင်းလျှင်
 ၁၀ ပိဿာခန့် အချိန်စီးသော ကျောက်စွယ်အမျိုးအစား ဆင်စွယ်တစ်စုံ
 ၏ ပျူမြို့တော်ဟောင်းသို့ ချီတက်ရေးအဖြစ်အပျက်များနှင့် ဆက်စပ်
 နေသော ဖြစ်ရပ်ရာဇဝင်ကြောင်းများကိုလည်း ကျွန်တော်သည် ခဝါအိနှင့်
 ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိသည့် နောက်၌ အမှတ်တရ ရရှိနေမိ၏။

ပျူတို့ နယ်ပယ်ဟောင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသော
 ကျွန်တော်တို့ ရဲမက်တစ်စုအား အင်အားတောင့်တင်းသော တောဆင်
 အုပ်များက နေရာအနှံ့အပြားမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်တွင် ဖော်ပြပါ
 ဆင်ကြီးနှင့် ဆင်လေး လေးကောင်၌ ဆင်မတစ်ကောင် ပါနေပြီး ဟိုင်း
 (ခေါ်) အစွယ်မရှိသော ဧရာမဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း ပစ်ခတ်ခဲ့ရ
 ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အခန်းထောင့်အောက်ခြေ၌ကား ဆင်စွယ်တစ်ချောင်း
 က ခုနစ်ပိဿာခန့်ရှိပြီး ကျန်တစ်ချောင်းက ခြေချင်းဝတ်သာသာခန့်
 တုတ်သော ဆင်စွယ်တစ်စုံကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ ထိုဆင်ကား အမိုက်ကန်း
 ဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား သားကောင်တွေနောက်သို့
 အဆက်မပြတ် လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသော ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်
 သဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်၏ ကျန်ရစ်
 ခဲ့သော အမှတ်အသားတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ဇနီး ခဝါအိသည် ရဲဘော်ကျော်လှိုင်နှင့် တပ်ကြပ်
 ကြီး သန်းထွန်းတို့လူစုဆီမှ ကျွန်တော် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေခဲ့
 သည့် ကျားခေါင်းကြီးများ၊ ပြောင်ခေါင်းများနှင့် ပျူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု

အဆင့်အတန်းပြပစ္စည်းများအတွက် သတင်းမေးမြန်းကာ ရယူခဲ့ပြီး နောက် ကျွန်တော့်အပါးသို့ အသာချဉ်းကပ်လာရှာပါသည်။

“နောက်ထပ် ဘယ်လိုများ မောင့်စိတ်တိုင်းကျ ခဝါအိ ဘာပြင် ဆင်ပေးရဦးမလဲ အမိန့်ရှိပါ မောင်”

“သင့်ပါပြီ... ခဝါအိ၊ တစ်နည်းတော့ ကြည့်လို့ တင့်တယ်သွား တာပဲ”

ဤတွင် ခဝါအိသည် ကျားခေါင်းကြီးများကို ကျွန်တော်နှင့် ရောနှောကာ ကြည့်ရှုရင်း...

“ဟောဒီက မောင့်ရဲဘော်တွေက ပြောနေတယ်၊ ဒီကျားခေါင်း ကြီးတွေ ရတဲ့နေရာကို မောင်ဟာ ခဝါအိနဲ့ကွဲတဲ့ နောက်လပိုင်းအတွင်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သွားခဲ့တယ်ဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်... သနားလိုက်ပါဘိ တော့တယ်။ မောင့်အတွက် အချိန်အားလပ်ခွင့်ရရင် ခုတင်က ရဲဘက် ကလေးတွေ ပြောနေကြတဲ့ ပျူလူမျိုးတို့ မြို့ဟောင်းကို မောင် ရောက်သွား ခဲ့ပုံကို တစ်ဆိတ်-ခဝါအိကို ပြန်ပြောပါလား မောင်ရယ်” တောင်းပန်နေ ရှာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ လေးနက်သော အတွေးကြားမှ မသိမသာ ခေါင်း ညိတ်လိုက်ပြီး...

“မကြာခင် အချိန်အားလပ်ခွင့်ရရင် ပြောပါမယ် ခဝါအိ၊ အဲဒီ တုန်းကသာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မောင်ထင်ရာစိုင်းပြီး ပစ်ခဲ့တာတွေ ဦးဘိုး ဟန်ကြီးက အချိန်မီ ဝင်ရောက် မကူညီခဲ့ရင် မောင့်အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိ တော့ဘဲ ဟောဒီ-ခဝါအိ မောင့်အသက်နဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် မောင်ရယ်... အားရင်တော့ မောင်လေ ခဝါအိကို အဖြစ်အပျက်အစုံ ကျကျနန ပြန်ပြောရမယ်နော်၊

ဒါပဲနော်”

ကျွန်တော်၏ ဖြစ်ရပ်များကား မှုန်ဝါးဝါး တရေးရေး မြင်ထင်လာ ရာမှ ရုပ်ရှင်ကားများထဲသို့ တစ်စတစ်စနှင့် ကြည်လင်ပြတ်သားသော အတိတ်ရုပ်စုံများအဖြစ် ပေါ်ထွက်လာတော့သတည်း။

ဘဝ၏လည်ပတ်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲခြင်း စသော စကားလုံးများက ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲ၌ တစ်ပုံကြီး ပေါ်ထွက်နေပါတော့သည်။ တစ် တောထွက်ပြီး တစ်တောဝင်၊ တစ်တောင်ကျော်တက် တစ်လျှိုထွက်နေ သော မုဆိုးအဖွဲ့ဝင်များ၊ တောဆင်များ၏ တစ်ခဲနက်အော်သံ၊ ကျား ဟိန်းသံများ၊ ဝေါခနဲ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာသော မီးရထား ခေါင်းတွဲ ကြီးများသဏ္ဍာန်နှင့်အမျှ အင်အားကြီးမားသလောက် လျင်မြန်လှသော ပြောင်ဆိုးကြီးများ၏ သဏ္ဍာန်များ၊ လှုပ်ရှားမှုများသည် တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်၊ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေ၏။ ညီညာသော မြေမျက်နှာပြင် နီလာစိမ်းရောင် ငှက်ခါးတောင်ဆိုသကဲ့သို့ စိမ်းမြစိုရွှင်နေသော မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပျူမြို့တော်၏ နယ်မြေများ၊ နွယ်တန်းများ၊ ချုံပုတ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော မြို့ရိုးနေရာများ၊ ကျုံးရင်း တား နေရာများ စသည့် ရာဇဝင်၏ အရေးပါအရာရောက်လှသည့် အဓိကအခြေအနေများကိုလည်း ကွက်ခနဲ၊ ထင်းခနဲ ပြန်လည်မြင်ထင် လာချေသည်။

ဤစဉ်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ မြန်မြန်သေ၊ မြန်မြန်ကိစ္စပြီး သည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ချစ်သူသက်ထား ခဝါအိနှင့် ဝေးကွာခဲ့ရ သည့် အဆွေးဆက်ကို အကြောင်းပြု၍ အလွမ်းနာကို အကြမ်းဝါသနာ နှင့်ဖိကာ ပျူမြို့တော်ဆိုသို့ ချီတက်ခဲ့ရပုံများ၊ အခြေအနေများကို မြင်မိ ပါတော့၏။

*

သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် ပျူမြို့တော်ဟောင်း

မိုးမင်းကား ရွာလိုက်၊ ဟိန်းလိုက်၊ ခြမ်းလိုက်နှင့် မုတ်သုံစစ်ဆင်နေသော ကာလ...

“တစ်တီတူး ခါခါ” ဟူသော အသံကျယ်ဖြင့် ခါတစ်ကောင်က ကျွန်တော်၏ နေအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကြံခင်းထဲမှ တွန်ကျူးနေတော့ သည်။

“မိုးကလည်း ဧွေနိုင်ရန်ကောဗျာ၊ မိုးဥတု ကုန်ခါနီးလေလေ သည်းလေလေပါပဲလား။”

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို တထောင်း ထောင်းဖွာရင်း မိုးကို အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

“တွန်နေတဲ့ခါကို လိုက်ချောင်းရအောင် မောင်ထွန်းရေ”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက လေသေနတ်နံပါတ်နှစ်ကို ဆွဲရင်း အဖော်ညှိလိုက်ရာ ရဲဘော်မောင်ထွန်းသည် ခါတွန်သံကို နားစိုက်၍ ထောင်လိုက်ပြီး...

“ကြံခင်းထဲက တွန်နေတယ်၊ ထားဝယ်ရေ... ခါတစ်ကောင်ရမှာနဲ့”

ကြံခင်းထဲတိုးရလို့ ကြံမွေးတွေစူးပြီး ယားမှာနဲ့ မကာမိပါဘူးကွာ”

သို့ရာတွင် သန်းထွန်းသည် မောင်ထွန်းထက် သေနတ်ပစ်၊ အမဲပစ် ဝါရင့်ခဲ့သူပီပီ အဖော်မခေါ်တော့ဘဲ တစ်ကြိုးတည်း သုတ်ခြေ တင်သွားပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ရဲဘော်များအားလုံး နေ့အားရခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ ၏။ မောင်ပု၊ မောင်နု၊ တပ်ကြပ်နှစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ မောင်တင်၊ ကျော်လှိုင် ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ အမဲပစ် ရိုင်ဖယ်ကြီးများကို သီချင်းတအေးအေးနှင့် တိုက်ချွတ်နေသလောက် ရှမ်းဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲတို့နှစ်ယောက် အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါသူများပီပီ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ကြ၊ ကြော်ကြနှင့် အလုပ်များနေခိုက်ကာလပင်။

“ဟေ့... ထားဝယ်၊ မင်း ပစ်လို့ရရင် အစိမ်းစားမယ်ဟေ့၊ အမွေး မနုတ်ဘဲ”

မောင်တင်မှ ထားဝယ်သန်းထွန်း လှေကားရင်းအရောက်တွင် နောက်မိအောင် နောက်ပြောင်လိုက်သေး၏။ ကြက်မြီးကောင်ပေါက် လောက် ကိုယ်လုံးအလေးချိန်စီး၍ လှပသော အပြောက်အကျား အမွေး များဖြင့် ခြယ်လှယ်သည့် ကိုယ်လုံးရှင် ခါငှက်အဖို့ ပြုတ်ကြော်လုပ်၍ ဖြစ်စေ၊ ကြော်၍ဖြစ်စေ စားသောက်ရာ ပထမတန်းစာရင်းဝင် အမဲပစ် ငှက်ထဲ၌ ပါဝင်သော သတ္တဝါပင် ဖြစ်ပေသည်။

ချိုး၊ ခါ၊ ရစ်၊ ဒေါင်း၊ ငူ၊ ငှက်မျိုးကား အသားစား၍ ပထမတန်း ကောင်းသော အမဲပစ်ငှက်များတွင် နာမည်ကြီးသည့် ငှက်များသာ ဖြစ် ပေ၏။

“ဒီလောက်တော့ မှန်ပါသေးတယ်ကွ မောင်တင်ရ၊ မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးလို့၊ ခါကို ချောင်းရမြောင်းရတာ ခက်တာက တစ်ခုကလွဲ ပြီး...”

ထားဝယ်သန်းထွန်း ခေါ် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် လှေကားရင်းမှ ပြောလိုက်သည်တွင်...

“မင်း မစွဲရင် ဒီခါကို ပိုက်နဲ့လိုက်ပေးမယ်ဟေ့၊ မပစ်ချင်ရင်လည်း မပစ်နဲ့ကွာ”

သေနတ်တွေ သိမ်းကျုံးတိုက်နေသော တပ်ကြပ်မောင်ပုသည် ရယ်မောရင်း သတိပေးလိုက်ရာ...

“ရစေ့မယ်... မောင်ပု၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ရဲဘော်ဖြစ်လာရင် ဘယ်သတ္တဝါရှောင်လို့ရမှာလဲကွာ၊ အစိမ်းတော့ မကျွေးပါဘူး၊ ကြော်ပြီး စားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြံခင်းဆီသို့ ထွက်သွားပါသည်။ မကြာမီ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီးဆီသို့ မြင်းလှည်းတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခရီးသည်သုံးဦး ဆင်းလာကြတော့၏။ ခရီးသည် သုံးဦးအနက် တစ်ဦးကိုသာ ကျွန်တော် သိကျွမ်းပြီး ကျန်ခရီးသည်နှစ်ဦးကို မသိပါ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသက လာရပုံ တွေ့နိုင်ပေ၏။ ခြေထောက်တွင် အထပ်ထပ်လူးနေသော ဖုန်များ၊ ရွှံ့များနှင့် လွယ်အိတ်ပေါ်၌ အခေါက်လိုက်တင်ယူလာသည့် စောင်များကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့၏ အမူအရာမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပျဉ်းမနားမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှ မဟုတ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးပန်းလာကြသည့် ဧည့်သည်များအတွက် မိုးအေးအေးတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုး၊ ပဲပေါင်းများ၊ ကော်ဖီတို့ကို အဆင်သင့် ပြင်ထားစေရန် မီးဖိုဘက်သို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ခရီးသည် သုံးဦးသည် ရေတွင်းသို့ သွားပြီး ခြေလက်များကို စိတ်တိုင်းကျ ဆေးကြောနေပါသည်။ သူတို့အား ခေါင်းဆောင်လာသည့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခဲ့ရသော ခရီးသည်မှာ အငြိမ်းစား တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်ဖြစ်၍ သူ၏ ဝါသနာအရ တော

တောင်များအတွင်း၌ လှည့်လည်ကာ ဆေးမြစ်ဝါးမြစ်များ ရှာဖွေရင်း အလွန်ထူးဆန်းသော နာမည်ကြီးသည့် တောတွင်းနေရာများကို စွန့်စွန့် စားစား သွားရောက်စုံစမ်းခြင်း၊ အထူးအဆန်းပစ္စည်းများ၊ တောတွင်း ထွက် ကျောက်ရိုင်းများကို စုဆောင်းတတ်သော ဝါသနာရှင်ဖြစ်ပေ၏။ အဂ္ဂိရတ်ဘက်၌လည်း ဝါသနာထုံသူဖြစ်ပေ၏။

“အတော်ပင်ပန်းအောင် လာခဲ့ရသလား ဦးဖေခင်၊ ထိုင်ကြပါ ထိုင်ကြပါ”

ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးအပ်လိုက် သည်တွင် ကျန်အဖော်နှစ်ဦးသည် မရဲတရဲ မျက်နှာများနှင့် ကျွန်တော် ပေးအပ်သည့် ကုလားထိုင်များပေါ်သို့ မထိုင်ဝံ့သလိုလို ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေ သည့်အတွက်...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မိတ်ဆွေများ... ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတဲ့စနစ် မရှိပါဘူးဗျာ”

ထပ်မံ တောင်းပန်ရှင်းလင်းလိုက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်အမှုအရာများဖြင့် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ရောက်မဆိုက်ခင်ပင် ဦးဖေခင်က ကျွန်တော့်အား သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ချစ်သူ ခဝါအိနှင့် ရုတ်တရက် ခွဲခွာခဲ့ရသည်မို့ စိတ်က ညစ်ညစ်နှင့် တွေဝေနေသော ကာလဝယ် မည်သည့်ကိစ္စ၊ မည်သည့်တာဝန်ကိုမျှ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင် ဖြစ်နေစဉ်တွင် ဖော်ပြပါ ကိစ္စအတွက် စိတ်သိပ်ပြီးဝင်စားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟူ၍ မတင်မကျ ကျွန်တော်က ပြောကြားလိုက်သည်တွင် လူကဲခတ်မည့်လှသော ဦးဖေခင်က...

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟောဒီ လှည်းပွဲကြီးက ကရင်သူကြီး ငွေမောင်းနဲ့ မောင်ပုတို့ကို သုံးညအိပ်ခရီးဖြင့် ခြေကျင်လာခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ရွာတွေ ပျက်ခမန်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီအရေးထဲမှာ ဂျပန်စစ်တပ်ကလည်း ရိက္ခာတွေ အချိန်မီ မပို့နိုင်ကောင်းလားလို့ ဓားတဝင်းဝင်းနှင့် ကြိမ်းနေတော့တယ်။ ညနေခင်းဆိုရင် ကျားက ရွာနားရောက်နေပြီး ခွေးတစ်စီနဲ့ဟာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဘိုးဟန်ကြီးကလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ကြည့်တော့၏။ ပျဉ်းမနား တောင်ငူနယ်စပ် အနောက်ဘက်တစ်လွှား (သို့မဟုတ်) ‘သိုင်း’ နယ်တစ်လျှောက်၌ ကျားဆင်များ သောင်းကျန်းနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်လျှင် နွား-လေးငါးကောင်၊ လူတစ်ယောက် ယောက်ကဖြင့် ကျားဆိုးများဆီသို့ အခွန်ပေးသွင်းရမြဲ ဖြစ်နေပေ၏။ မြို့လှ၊ ရေတာရှည် စသည့် ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း ဘူတာမြို့များမှ အနောက်ဘက် လေးငါးမိုင်ကွာမှ တောဆက် သစ်တောကြီးဝိုင်းများမှ ပဲခူးရိုးမအခြေသို့ တစ်ဆက်တည်း ကျယ်ပြန့်ချင်သလောက် ကျယ်ပြန့်နေတော့၏။ ဖော်ပြသော သိုင်းနယ်ဒေသတစ်လျှောက် သေနတ်သမား ကောင်းကောင်း၊ မုဆိုးလက်စလက်နုရှိသူများ၊ တစ်နှစ်တစ်ယောက် ရောက်ချင်မှ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ရောက်ပင်ရောက်သော်ငြားလည်း တောတောင်၏ ကြီးမားကျယ်ဝန်းမှုကြောင့် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော ကျားဆိုး၊ ဆင်ဆိုးကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို အမြစ် ပါပြုတ်အောင် သုတ်သင်နိုင်မှ သုတ်သင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“စစ်ဗိုလ်ကြီး... ကျုပ်တို့ဆီလာပြီး မကူညီဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ရွာသားတွေ ရေတာရှည်ကို ပြောင်းပြေးမယ်ဗျာ။ နွားတွေလည်း ကုန်နေပြီ။ ရွာသားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တောင် ဆွဲနေပြီဥစ္စာပဲ”

ခပ်ဝဲဝဲအသံဖြင့် သူကြီးဦးငွေမောင်းက အခြေအနေကို တင်ပြ

လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ တပ်ကိစ္စ တပ်တာဝန်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျားဆိုးတွေကို ကျကျနန မစ်ခတ်ပေးချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြလိုက်သည်တွင် ဦးဖေခင် သည် သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ တချွတ်ချွတ်နှင့် ပစ္စည်းများကို နှိုက်ကာ နှိုက်ကာ ထုတ်ယူရင်း စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်ပြကာ-

“ဗိုလ်မှူးကြီး... ဒီပစ္စည်းတွေ မြင်ရဲ့မဟုတ်လား၊ အရင်တုန်းက မြင်ဖူးရဲ့လားခင်ဗျာ၊ ဒီဟာတွေ ပြချင်တာလည်း တစ်ကြောင်းနဲ့၊ ကျား၊ ဆင်တွေကိစ္စကိုလည်း တိုင်ပင်အကူအညီတောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ဟောဒီက ကရင်အမျိုးသားတွေခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတာပါပဲ”

ဦးဖေခင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပြလိုက်သော ပစ္စည်းများမှာ မြေနှင့် အခြောက်ဖုတ်ထားသော မြေဆေးအိုးများ ဖြစ်ပေ၏။ ဆေးအိုးပတ်လည် ၌ ဖောင်းရစ်များနှင့် လှပစွာ ပန်းကွက်များ ဖော်ထားလျက် ဆေးတံရိုး မှာ တိုတိုပင် တွေ့ရပေ၏။ နောက်ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ အတော်ဟောင်းနွမ်း လျက်ရှိသည့် ကြေးလင်ပန်းကလေးတစ်ချပ်နှင့် ကြေးမုံတစ်ချပ် ဖြစ်ပေ ၏။ တတိယပစ္စည်းမှာ ပန်းထိမ်ပညာလက်ကျဲကျဲဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်၊ အဝါရောင်ထွက်နေသော သတ္တုပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းဘီးတစ်ခုနှင့် လက်တစ်ဆစ်မျှသာရှိသည့် ပန်းနွယ်များဖြင့် ဖော်ထားသည့် အတုံးကလေးတစ်တုံးပင် ဖြစ်ပေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းဟောင်းတွေကို သိပ်မကျွမ်းကျင် ပါဘူး ဦးဖေခင်၊ ဘယ်လိုအရေးကြီးလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်က မင်းပုန်းကုက္ကိုဘက် ကိုတက်ပြီး ပန်ထွာမင်းသမီးရဲ့ နန်းတော်ရာကို ရှာဖွေခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဟောဒီပစ္စည်းတွေကလည်း

ပျူမင်းတစ်ပါးရဲ့ နန်းတော်ဟောင်းနေရာက ရလာတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုင်းကျရှာဖွေဖို့ရာ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ သိပ်ရဲတာနဲ့ လုံလောက်တဲ့ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်မရှိတာနဲ့ အမြန်ဆုံးရနိုင်တဲ့ လက်လှမ်းမီရာ သက်သေခံပစ္စည်းကလေးတွေ ဆွဲပြီး ပြေးသုတ်ခဲ့ရတာခင်ဗျာ။ နန်းမြို့တွင်းကို မဝင်ခဲ့ဘူး၊ သိပ်နစ်နာလှ တယ်ခင်ဗျာ”

ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနုတို့ကပါ မီးဖိုထဲမှ ရောက်ရှိလာပြီး...

“ဘယ်လောက် ဝေးသလဲခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ အတုံးကလေးက ရှေးရွှေပုရပိုက်ခေါက်အစစ်ဗျ”

ဦးနုသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်၊ သံ၊ ပတ္တမြားအကြောင်းကို အတော်အတန် ခေါက်မိနားလည်ခဲ့သူပီပီ ဝင်ရောက်၍ မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒီကဆိုရင် မှန်မှန်ချီတက်ရင် လမ်းမှာလေးည၊ ငါးညအိပ်ဆိုရင် သိပ်မင်ပင်ပန်းပန်း မဟုတ်ဘဲ နန်းတော်ရာကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ တောင်တက်တွေ တောပြင်ခရီးကြမ်းတွေ ချီတက်ရပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ တပ်က တာဝန်များနှင့် လက်ငင်း အခြေအနေများကို ပြန်လှန်စဉ်းစား လေ့လာလိုက်ရပေ၏။ စုစုပေါင်း ၁၅ ရက် ခရီးကာလကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တပ်မှ ခွာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှူးနေရာ၌ ခေတ္တလွှဲပြောင်းကာ တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး နှစ်ဦးကို ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသည်ကို သတိရမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်ပြောပြသည့် ပျူမြို့တော်၏ အခြေအနေကို အတိအကျ ထပ်၍ စုံစမ်းရန်အတွက်...

“ဦးဖေခင် ရောက်ခဲ့သလောက် မြို့တော်ဟာ ဘယ်အထိ ကျယ်ဝန်းသလဲဗျ။ မြို့ရိုးအဆောက်အဦတွေပါ သိချင်တယ်၊ ရှိ၊ မရှိ။ ကျုံးတွေ၊

ရေကန်တွေကော ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိတော့ရှိတယ်ခင်ဗျ။ တချို့နေရာတွေမှာသာ အုတ်ရိုးပျက်တွေ အလွယ်တကူနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ တောက တအားကြီးနေပြီမို့ပဲ။ ဟောဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ မြေအောက်ဆင်းတဲ့လမ်း သုံးလေးလံလောက်ပဲ ဆင်းပြီး ရသမျှသက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ဆွဲယူခဲ့ရပါတယ်။ ခက်နေတာက ကျားကြီးတွေနဲ့ တောဆင်တွေက အဲဒီ နန်းတော်ဟောင်းနေရာက တယ်ပြီး မခွာဘူးဗျ။ စိမ်းစိမ်းပြာပြာနဲ့ အလွန်အေးပြီး စမ်းရေတွေ တသွင်သွင်စီးပြီးနေတဲ့ နေရာတွေဖြစ်တော့ တောဆင်တွေရဲ့ အကြိုက်၊ ကျားတွေရဲ့အကြိုက် ကျနေတာပဲခင်ဗျ။ လူအားနဲ့ဖိပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပြီး ရှာဖွေနိုင်ရင် မြေအောက်မှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ ပျူမြို့တော်ကို ကျကျနန စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်”

“နေပါဦး တောအုပ်ကြီးရဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့က အဲဒီနေရာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်ခဲ့တာလဲ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေကို ဒီလောက် အပါခေါ်ရအောင်ဟာ တောအုပ်ကြီးမှာ ခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့ ပျူမြို့တော် တောင်နီလာစခန်းမှာ တကယ့်အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီထင်တယ်ဗျို့။”

ဦးနုသည် ဝင်ရောက်၍ တဲ့တိုးမေးလိုက်သည်တွင် ဦးဖေခင် သည် ပြုံးရယ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာနဲ့ အမှာအရ ပျူမြို့တော်မှာ ကျုပ်တို့ ရှေ့တက်ရမယ့် လုပ်ငန်း အတွက် တက်လမ်းဆိုင်ရာ ကျမ်းဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ပြာတစ်အိုးရှိတယ်တဲ့။ အခိုင်အမာ သတင်းကြောင့်ပဲ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ သဘောအတိုင်းပါပဲ”

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စီးပွားရေး၊ ရွှေ၊ ငွေတို့ကို ကျွန်တော် တန်ဖိုး

မထားကြောင်းကို အတိအလင်း ကြေညာလိုက်ပြီး ကျားရေ၊ ကျားခေါင်း၊ ဆင်စွယ်ကောင်းသာ တန်ဖိုးထားကြောင်းနှင့် တကွ စွန့်စားမှုအတွက် လှူထုအန္တရာယ်ပေးနေသော သောင်းကျန်းနေသည့် ကျားဆိုးများကို ပစ်ခတ်လိုကြောင်းသာ သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို အတိအလင်း ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းနှင့် တပ်ကြပ် မောင်ပု၊ တပ်ကြပ် မောင်နုတို့ကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သော ပြင်ဆင်မှုများ အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရပေသည်။ ထို့နောက် တပ်ရင်းရုံးသို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့်အား ၁၅ ရက် ခေတ္တ တပ်ရင်းမှူးတာဝန်ကို ယူဆောင်စေရန် အမိန့်စာနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးကာ လွှဲအပ်ပြီး စစ်ဌာန ချုပ်သို့ တစ်စောင်ပေးပို့ရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးမောင်မြင့် အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရေး အစီအစဉ် တွင် သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလိုသဖြင့် သုံးလေးကြိမ် ခွင့်တောင်းနေပြန် တော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က သူ၏ပန်ကြားချက်ကို ခွင့်မပေး နိုင်တော့ဘဲ တပ်စုတစ်စု၊ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဆေးသူနာပြု ရဲဘော် ငါးဦး၊ တပ်စုမှူးတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်စေသည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီး ကျောက် အပြည့်အစုံနှင့် ချီတက်ရေး တပ်စုတစ်စုကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက် ရ၏။ မကြာမီ တောင်ငူရှိ ဂျပန်တပ်မဟာမှူးဆီမှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနားနယ်စပ်ကျေးရွာများ၌ သောင်းကျန်းနေသော ကျားဆိုးများကို အချိန်မီ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံ ချက် ကြေးနန်းတစ်စောင်ပါ ရောက်ရှိလာပြန်တော့၏။ တိုက်မရွာအနီး ဆင်ကျော်စခန်းများ၌ စခန်းချထားသော ဦးမင်းဒင်၊ ဦးကျော်အေးတို့၏ ဆင်အုပ်များဆီသို့ အထူးခြေမြန် ဆင်များအား လွှတ်ကာ ရိက္ခာနှင့်

လက်နက်ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်တပ်ပစ္စည်းများ တင်ရန် ဆင်အကောင် ၂၀ ကို အမြန်တပ်ရင်းရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။ တစ်ပွဲတစ်လမ်း မစမ်းခဲ့ရသည်မှာ ခြောက်လတိုင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည် ကြောင့် ဦးမင်းဒင်နှင့် ဦးကျော်အေးတို့ပါ ဆင်သမားအားလုံးက မည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြမည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ တွက်ချက် ထားမိပါသည်။

ပျူမြို့တော်ဟောင်းဆီသို့ ချီတက်ကြရမည့် ရဲဆော်များနှင့် အရပ် သားများအတွက် အနွေးထည်၊ ဆေးဝါးရိက္ခာများကို ရက် ၂၀ စာ စာရင်းရေး၍ ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဗိုလ်ကြီးဌေးမောင်ကို အသင့်ရှိစေပါသည်။ ရာသီလိုက် ဖြစ်ပွားတတ်သော ရောဂါများနှင့်ပတ်သက်၍ ငှက်ဖျား ကာကွယ်ရေးဆေး၊ ထိုးဆေး၊ အအေးမိခြင်း ကာကွယ်ရေးဆေး၊ ဝမ်းဖော ဝမ်းရောင်ကာကွယ်ရေးဆေး၊ ချွေးထုတ်ဆေး၊ အရေးပေါ် ဒဏ်ရာရရှိ သည့်အခါ၌ အထိရောက်ဆုံး ကုသသည့် ဆေးဝါးကိရိယာများ၊ မြေဆိပ် ကာကွယ်ရေးဆေးများကို ဆေးမှူး ဗိုလ်ဖေအောင်ကို အသင့်ပြင်ဆင် ရှာဖွေစေသည်။ ငါးယောက်အိပ် ခြင်ထောင်များ၊ စောင်များကိုလည်း အရန်သင့် ထုပ်ပိုးစေသည်။

ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ငံရုတ်သီး ကြော်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်း၊ အာလူး၊ ပဲ၊ ငါးသေတ္တာ၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြား၊ နို့ဆီ၊ မုန့်ခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော်၊ လက်ဖက်၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ် စသည့် လူသုံးပစ္စည်းများ၊ အောက်လင်းဓာတ်မီး၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်၊ ရေနံဆီ စသည့် ညရေးညတာအတွက် အရေးပါလှ သော မီးထွန်းကိရိယာများကိုလည်း အဆင်သင့်ရှိစေရန် အမိန့်ပေးလိုက် ရပေ၏။ အရေးအကြောင်းရှိက နောက်ပိုင်းတပ်ရင်းရုံးသို့ ချက်ချင်း ဆက်သွယ် အကြောင်းကြားနိုင်ရန် စကားပြောခွက် ကိရိယာနှစ်လုံးကို

လည်း ဘက်ထရီအိုးအသစ်လေးလုံးနှင့် ချီတက်ရေးအဖွဲ့၌ ယူမည့် စာရင်းတွင် ထည့်ထားမှတ်သားစေသည်။

ပြင်ဆင်မှု နှစ်ရက်အတွင်း၌ ဖော်ပြပါ ချီတက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုအားလုံး အသင့်ရှိစေရန် ဆက်တိုက်ပြင်ဆင်ရပေသည်။

တပ်ရင်းရုံးမှ ပြန်လာပြီး ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်၊ ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးဘိုးရဲ၊ ဦးနုနှင့်တကွ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ တပ်ကြပ်မောင်ပုတို့ ရဲဘော်တစ်သိုက်က ကိုယ်ပိုင်လက်နက်ကြီးများကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်ထုတ်ယူနေကြပြီး ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

နှစ်လုံးပြုး ရိုင်ဖယ်ကြီးများချည်း သီးသန့်ထားရှိသော သေနတ်စင်မှ အောက်ပါသေနတ်ကြီးများကို ရွေးထုတ်လိုက်ကြပေသည်။

•၅၇၇ ဗို၊ •၅၀၀ ဗို၊ •၄၇၀ ဗို၊ •၄၅၀ ဗို၊ •၅၀၅ ဗို၊ •၄၀၀ ဗို၊ စုစုပေါင်း နှစ်လုံးပြုးဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ခုနစ်လက်နှင့် တစ်လက်လျှင် ကျည်ဆန် ၁၂၀ စီ၊ ကျည်ဆန် ၁၂၀ အနက် သံမဏိထိပ်ဖူးတပ် ကျည်အမာစား ၆၀၊ ကျည်အပျော့ ၃၀၊ ကျည်ဆန် ထိပ်ဖူးတပ်၌ လေးစိတ်ကွဲ ၃၀ ကျစီ ကျည်ဆန် စလွယ်များ၊ ခါးပတ်များနှင့်တကွ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဆင့်ကွာပစ်ခတ်နိုင်သည့် မဂ္ဂဇင်းရိုင်ဖယ်ကြီးများ ထောင်ထားသည့် သေနတ်စင်များမှ အောက်ပါသေနတ်များကို ရွေးထုတ်လိုက်ရပေ၏။

- ၄၇၅ ဂျက်ဖရီ နံပါတ်နှစ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၂၃ မော်ဇာမက်နမ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၁၆ တူမီးမော်တာ (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၀၄ မော်တာ (ငါးချက်ထွက်)

.၃၇၅ မက်နမ် ဟူလင်အင်ဟူလင် (ငါးချက်ထွက်)

.၄၀၅ ဝင်ချက်စတာ (ငါးချက်ထွက်)

.၄၂၅ ဝက်စလီရစ်ချပ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)

စုစုပေါင်း ခုနစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန် ၁၅၀ စီ၊ ကျည်မာ ၆၀၊ ကျည်ပျော့ ၃၅၊ ထိပ်တွင် ကျည်ကွဲ ၃၅ နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်များ၊ ခါးပတ်တစ်ကွင်းလျှင် ကျည်ဆန် ၆၀ စီ ထည့်နိုင်သည်။

ဦးနုနှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့သည် အပေါ့စားရိုင်ဖယ်များကို တစ်ဖန် ရွေးထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

.၃၁၈ ဝက်စလီရစ်ချပ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)

.၃၀-၀၆ ဝင်ချက်စတာ (ငါးချက်ထွက်)

.၃၀၀ ဆားဗစ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)

.၂၇၅ ရောဘတ် (ငါးချက်ထွက်)

.၄၄ ဝင်ချက်စတာ (၁၁ ချက်ထွက်)

.၂၂ တိုင်းပါဝါ (ငါးချက်ထွက်)

.၃၀၃ စစ်သုံးရိုင်ဖယ်သုံးလက်နှင့် ကျည်ဆန် ၄၀၀၊

ကြက်နှင့်ရစ်များ၊ ဒေါင်းများအတွက် .၁၂ ဗို့ သေနတ်မောင်းဖုန်း သုံးလက်၊ သုံးလက်မကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ခတ်ရသော အော်တိုမစ်တစ် .၁၂ ဗို့ သေနတ်နှစ်လက်တို့ဖြစ်၍၊ L.G (ခြောက်လုံးကျည်ဆန် ၁၅၀)၊ S.G ကျည်ဆန် ၁၅၀ A.A.B.B ဒေါင်းပစ်၊ မျောက်ပစ် ကျည်ဆန် ၁၂၀၊ နံပါတ် ၁၊ နံပါတ် ၄ ကျည်ဆန် ၂၀၀ တို့ဖြစ်ပြီး ကျည်မကြီး ၁၀၀ တို့ကို အသင့်ထုတ်ပြီး ထားစေပါသည်။

ညကြည့်ခေါင်းစီး မီးသုံးလုံး၊ ဓာတ်ခဲ ငါးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီး လေးလက်၊ သုံးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီး ငါးလက်၊ ကာဗိုက်ဓာတ်မီး လက်ဆွဲကို သားကောင်များ ရှာဖွေသည့် ဓာတ်မီးနှစ်လက်တို့ကို ဓာတ်ခဲ

အသစ် ၁၂ ဒါဇင်နှင့် အသင့်ဖြစ်စေသည်။ မိုးကာတဲပစ္စည်းများ၊ မိုးကာ အင်္ကျီများကိုလည်း ထောက်ပံ့ရေးတာဝန်ခံဆီသို့ ချီတက်ရေး ရဲမက် များနှင့် အရပ်သားများကို ပေးအပ်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။

မှန်ပြောင်းကြီး သုံးခု၊ မှန်ပြောင်းလတ် ငါးခု၊ ဓာတ်ပုံကင်မရာ နှစ်လုံးနှင့် ဖလင်လိပ်များကိုလည်း တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက တာဝန် ယူ၍ အသင့်ရှိစေ၏။

ချီတက်ရေး ရဲမက်များနှင့် အရန်လူများအတွက် ဟင်းချက်၊ ထမင်းချက် ကိရိယာများ၊ ဒယ်အိုးများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များတို့ကို လည်း ဆင်များပေါ်၌ အလွယ်တကူ တင်နိုင်၊ ချနိုင်ရန် စီစဉ်လိုက်ရ ပေ၏။ ရဲမက်တစ်ယောက်လျှင် ခြေအိတ် နှစ်စုံစီ၊ စောင့် တစ်ထည်၊ အပိုစစ် ဝတ်စုံ တစ်ထည်၊ စွပ်ကျယ် နှစ်ထည်၊ လုံချည် နှစ်ထည်၊ မျက်နှာသုတ် ပဝါ တစ်ထည်၊ မိုးကာအင်္ကျီ တစ်ထည်ကျစီ အသင့်ရှိ စေပြီး ရေဘူး၊ လှံစွပ်၊ ကျောပိုးလွယ်အိတ်၊ အရေးပေါ်ဆေးထုပ် တစ်ထုပ်စီ၊ ရိက္ခာ အခြောက် ငါးရက်စာ၊ ကျည်ဆန်အင်အား ၁၂၀ စီ အရန်သင့် ပြင်ဆင်ထားစေသည်။ တူရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ လွှ၊ ဆောက် ကိရိယာများကိုလည်း လူ ၂၀ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် စုဆောင်း အရန်သင့်ထားရှိစေ၏။

အပြင်မှ အရပ်သားအရာရှိများ၊ မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော်တို့ ပျူမြို့တော်ဟောင်းဆီသို့ ချီတက်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လိုက်ပါလိုကြောင်း လာရောက်ပြောကြားကြ၏။ ရိက္ခာခက်ခဲမှု အကြောင်းပြု၍လည်း ကောင်း၊ ခရီးပြင်း ချီတက်ရမည့် အစီအစဉ်များကြောင့် တစ်ဖုံ၊ ရင်ဆိုင် ရမည့် အသက်ဘေးအန္တရာယ်များ များပြားလှသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်၏ အိမ်၌ မွေးထားသော ခဝါအိတို့နှင့် ပွဲတိုးခဲဖူးသော ကျားဆိုးတို့၏အနံ့ကို

ကောင်းစွာ ခံနိုင်သလောက် သတ္တိရှိလှသော မဲကြီးဇော်ပျံ (ခေါ်) ခွေး သုံးကောင်ကလည်း ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ပါရမည့်အရေးကြောင့် မြူးထူးနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အသားခြောက်များများ ယူခဲ့ရန် မှာကြားပြီး ပန်းအထူးအဆန်းများကိုလည်း ရှာဖွေရန် သတိပေး လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မေမေကမူ မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှတော့ ချေ။

“မယ်လွမ်းကလည်းကွာ... ငါ့သားဟာ တာဝန်နဲ့သွားရတဲ့ ကိစ္စ မှာ မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ တစ်နယ်လုံး အရေးရှိရင် ထစ်ခဲနဲဆို တို့ဆီပြေးလာတာပဲ ကြည့်ပေတော့၊ မင်းသားနဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေ သွားရင် ဘာကောင်မှ ဆင်လောက်ကြီးတဲ့ အကောင်ဖြစ်ပါစေ၊ မခံနိုင်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်၏ မေမေကို နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။

“ပြောမရတဲ့အဆုံးမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ ချည်းပဲ”

မေမေက ပြောရင်း စိတ်လက်မကောင်းပုံဖြင့် မီးဖိုဘက်သို့ လှည့် ထွက်သွားပါတော့၏။

ည ၆ နာရီအချိန်တွင် ဦးမင်းဒင်၏ ဆင်အုပ်ကြီးသည် တပ်ရင်း စခန်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ ကျွန်တော် မှာယူလိုက်သော ဆင်ကောင်ရေမှာ ၂၀ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ပစ္စည်း ကိရိယာများပါ တင်ဆောင်ရန်အတွက် နောက်ထပ် ဆင်ရှစ်ကောင်ထပ်တိုး၍ ၂၈ ကောင်တိတိ ပါ၍လာသဖြင့် ချီတက်ရေးအတွက် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ချောင်ချောင်လည်လည်နှင့်ပင် သယ်ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆင်များနှင့် ပစ္စည်းများကို နံနက် ၃ နာရီမှ ကားလမ်းနံဘေးမှ ဖြတ်ကာ သပြေပင် ရွာသို့လည်းကောင်း၊ ၎င်းမှ ဦးဘအိုကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းများဖြင့် နာမည်

ကျော်ခဲ့သော စဘိန်းရွာသို့ အရောက်ချီတက်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။
 ရဲဘက်များအဖို့လည်း တပ်ရင်းမှ ကားများဖြင့် ပျဉ်းမနား လယ်ဝေးသို့
 ဖြတ်ကာ သပြေပင်သို့ ခရီးဆက်ပြီး သပြေပင်ရွာမှ စဘိန်း စခန်းသို့
 ခြေကျင်ချီတက်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရလေ၏။

စစ်၏ ထုံးစံအရ ကြိုတင်၍ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်မှုများသည်
 အရေးကြီးလှပေ၏။ ခရီးရောက်လှပေ၏။ အစီအမံ မကောင်းပါလျှင်
 လုပ်သမျှ အကြံအစည်များ ဖရိုဖရဲနိုင်လှစေမည်တကား။

*

တစ်တောင်ကျော်ဆင်း တစ်တောနှင်းလျက်

အရှေ့ဆီမှ နေရောင်ခြည်များသည် သေးငယ်လှသော မီးရထားလမ်းကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ချီတက်နေကြသည့် ရဲမက်များအပေါ်သို့ ဖျော့တော့တော့ ကျရောက်ပေါ်ထွက်နေပါသည်။ စစ်မဖြစ်မီကဆိုလျှင် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး မီးရထားလမ်းပေါ်၌ အေလာဘူတာမှ စဘိန်းကို ဖြတ်၍ကျောက်တစ်လုံးစခန်းအထိ သစ်ဆွဲရထားကလေးဖြင့် အသွားအပြန် ခုတ်မောင်းနိုင်ပေ၏။ ယခုမှာမူ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အလုပ်အကိုင်တွေပျက်ကာ ဦးဘအိုနေရာတွင် နိပ္ပန်ဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီက ချုပ်ကိုင်အုပ်ချုပ်နေသလောက် မီးရထား အသွားအလာကား ရပ်စဲနေပါတော့သည်။

ဝန်တင်ဆင်များကား နောက်မှ ဆက်လိုက်၍ လာနေပါသည်။ တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်၊ ဦးငွေမောင်းနှင့် အဖော်တို့က ရှေ့မှခေါ်ဆောင်လမ်းပြကာ စဘိန်းစခန်းဆီသို့ ချီတက်နေကြလေသည်။

ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနု၊ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်း၊ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့ လူသိုက်က ဦးဘိုးဟန်ကြီးကို ဝိုင်း၍ စ၊နေ နောက်နေကြလေသည်။

“အဘိုးကြီး... တယ်ပြီး ခြေသွက်လှချည် အောက်မေ့ရတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက တောင်နီလာစခန်းကို ကုန်းသာဘက်က လှည့်ပြီး တက်မယ် ပြောနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မင်းရေးအောင်သာရွာဘက်က မတက်ဘူးတဲ့ဗျ”

ဦးနုသည် ရှမ်းသံခပ်ဝဲဝဲနှင့် ပြောလိုက်ရာ...

ဦးဘိုးဟန်သည် ရယ်မောရင်း...

“ဦးနု... ဝဋ်လည်ဦးမယ်၊ ကျုပ်အမယ်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရမှာ သိပ်ပူတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား မင်းကုန်းရွာ မသွားရတာ ကျုပ် သိပ်ပူနေတယ်”

ဦးနုအား မင်းကုန်းရွာသို့ ခဏခဏ သွားလည်သည်ကို အကြောင်းပြုကာ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဦးကြီးဟန် အဘွားကြီးက မျက်ခုံးတွေ၊ ဘာတွေ အကြီးအကျယ်တော့ လှုပ်နေလောက်ပြီဗျ”

တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် ဦးဘိုးဟန်ကို နောက်ထပ် စလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ပြောကြပေါ့ကွာ... မင်းတို့တော့လား... ထားဝယ်၊ ကျောက်ကျတို့၊ သပြေတန်းတို့၊ သရက်တောတို့ရွာကို မင်းတို့ နောက်ထပ် လူပျိုလှည့်ဝံ့ လှည့်ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ ကောင်ကလေးတွေ အရှက်မကွဲတော့ကွာ... ဘိုးဟန်တဲ့”

ပြန်၍ ဦးဘိုးဟန်က နှက်ချလိုက်ရာ တဟားဟား ရယ်မောသံများ လွှမ်းသွားပါတော့၏။

ရယ်မော၍ ကောင်းနေခိုက်တွင် ယုန်တစ်ကောင်သည် အင်တိုင်း တောထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေကြသော ရှေ့မှဖြတ်၍ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးတက်လာပါသည်။ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့၏ ရှေ့ဆုံးက

ကင်းတပ်စိတ်သည် သေနတ်ကိုင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်
ကြောင့်...

“ဟေ့... မပစ်နဲ့... မပစ်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း တားဆီးလိုက်ရပေ၏။ ယုန်တစ်
ကောင်နှင့် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်လည်း မတန်ပါ။ ထိုထက် စောစော
စီးစီး ယာခင်း၊ လယ်ကွင်းများနှင့် နီးကပ်နေသော ယခုဒေသများ၌
လူသူလေးပါးများ အလုပ်လုပ်ရန် ရောက်ရှိနေပြီး မတော်တဆ ထိမှန်
နိုင်သောကြောင့်တည်း။ ထိုအခိုက်တွင် ခွေးတစ်အုပ်၏ အိုင်သံများ ဆက်
တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး ကျားဘိုကြီးနှင့် မဲကြီး၊ မိုက်ခဲ စသော ကျွန်တော်၏
ခွေးသုံးကောင်က ယုန်နောက်သို့ အမိလိုက်နေပါတော့သည်။ မကြာမီ
ယုန်ကလေးသည် ယုန်သတ္တဝါတို့အတိုင်း ခွေးသုံးကောင်ကို တစ်ပတ်
ကျော့လှည့်ကာ တုံ့ကာဖြင့် နောက်ရင်းသို့ လှည့်၍ ပြေးလိုက်တော့
သည်။ မဲကြီးသည် ရိပ်ခနဲ ယုန်ကလေးနောက်မှ ကပ်၍မလိုက်ဘဲ
ဖြတ်လမ်းမှ လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး မိုက်ခဲနှင့် ကျားဘိုကြီးတို့
သည် တို့ကာပင့်ကာ မောင်း၍ ယုန်နက်ကလေးကို ရုတ်ခနဲဝင်ကာ
ဆီးကြို၍ ကိုက်ယူလိုက်ပါတော့၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... မဲကြီး... မဲကြီး”

ဦးနုသည် မဲကြီးကို သူ၏ အသံပေးလိုက်ပြီး အပြေးတက်သွား
သော ခွေးပါးစပ်ထဲမှ ယုန်ကလေးကိုရအောင် လုယူလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ထားဝယ်၊ ကျုပ်ခွေးတွေက မစွံဘူးလား”

ဦးနုသည် တစ်ပိဿာခန့် အလေးချိန်စီးသော ယုန်ကြီးကို မ,ကာ
ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“အာဂခွေးတွေ...လမ်းသွားရင်း ယုန်ကိုအနံ့ခံပြီး မတွေ့တွေ့
အောင် မောင်းပြီး အရကိုက်သေးတယ်”